

[Morten Lange.]

følgelig helt unaturligt, at man, når man går hen og sætter sig på en umagelig stol i et biografteater, skal betale forlystelsesafgift, men når man sidder hjemme i sin egen lænestol, skal man ikke betale forlystelsesafgift — det er da ikke til at forstå for almindelige dødelige.

Men desværre må jeg også sige, at det skridt, der er taget, er — som det er gentaget af samtlige ordførere — kun et lidet og beskedent skridt i retning af det, vi må nå, og må nå i dette folketingsår, nemlig henimod at få likvideret forlystelsesafgiften i dens helhed. Det, der er stillet forslag om, betyder kun et overordentlig beskedent skridt mod målet. Jeg er fuldstændig klar over, at vi møder problemer, når vi skal løse den opgave at få denne skat ophævet, men jeg tror nok, at når vi analyserer problemerne, vil vi opdage, at det, der tvinger os til skridtene, er de store afgørende sager, og det, der holder igen, er noget, vi må kunne klare nemmere.

Når jeg siger problemerne, mener jeg i og for sig ikke så meget biografvejernes problemer, for jeg tror såmænd nok, der skulle blive vist film endda, og jeg er helt sikker på, at kendte danske navne vil producere film i udlandet, og at de nok skal få deres tilskuere og tilhørere; der skal såmænd nok komme folk hen i biografen endda. Det er i og for sig heller ikke producenternes problem, der ligger mig så forfærdelig tungt på sinde. Der er idealistiske og fine stræbere imellem dem, men der er også mange, for hvem filmsproduktion er en slags fabrikation, der bliver sat i gang, og måske kunne de få glimrende afløb for deres initiativ ved i stedet at fabrikere stole.

Jeg tror imidlertid, der er et andet sted, vi møder et hovedproblem, og det er, når det gælder skuespillerne, instruktørerne og alle de vigtige brikker i vort kulturliv, som vi simpelt hen ikke kan tåle forlægges deres arbejdsplads til fjerne strande og bliver primadonnaer ved rivieraen — eller hvortil man nu henviser dem — hvis dansk filmsproduktion lukker af. Det er ikke bare filmen, der derigennem lider tab; det er også dansk teaterliv; væsentlige dele af vort kulturliv vil derved komme i en vanskelig situation, for jeg tror ikke,

at dansk teaterliv ville få nogen stor fremtid, hvis ikke man havde filmsbranchen at støtte sig til. Det gælder både skuespillerens udvikling og også mange andre ting, også det samspil, der er mellem de to grene af kunsten.

Af hensyn til dansk teaterliv og den danske filmsproduktion og især af hensyn til de mennesker, der skaber filmene — instruktører og filmskuespillere — mener jeg, at det er en nødvendighed, at vi får en lettelse i de økonomiske forhold, så at denne produktion ikke alene kan fortsættes, men også fremmes.

Vi skal derfor af med forlystelsesafgiften, helt og totalt, ikke for at få biografbilletternes priser bragt væsentligt ned, men snarere for at kunne benytte en del af et tilsvarende beløb til at styrke den danske filmsproduktion og specielt den del af den, der er særlig værdifuld og kunstnerisk særlig god. Det vil være den vej, vi er nødt til at gå.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi bliver nødt til at gøre et eller andet ved kommunernes problem samtidig, for der vil hastværk med afskaffelsen jo unægtelig rejse et problem. Man kan ikke komme rendende i løbet af en måned og pludselig stjæle så og så meget fra et antal kommuner og så stadig væk forlange, at de skal lave hæderlige budgetter. Det er ikke så godt — for at sige det pænt — og vi må finde en eller anden løsning på dette problem. Men hvis vi har valget imellem at finde en løsning på de kommunale økonomiske problemer, som jo dog i den sidste ende kun er ét spørgsmål om kontante penge, om en regnskabsudligning, og muligheden for, faren for, at dansk film forsvinder mellem fingrene på os i løbet af de næste år — ja, så ved jeg, hvad der kan repareres, hvad der er råd for, og hvad det kan blive uhyre svært at få repareret og lappet, hvad det kan tage lang tid at få repareret, og hvor vi kan komme til at investere meget mere, hvis der skal rådes bod på den skete skade.

Kommunernes problemer skal vi altså løse, og det kan vi; men det falder os ganske givet ikke nemmere at løse dem på en sådan måde, at vi ignorerer skuespillerens problemer. Det er med andre ord helt klart, at vi må af med den forlystel-